

Ter morgonens och moderskänslans fröjd.
Och lefwande ses dina blickar falla,
Och andaktsfull hörs sig din röst förena
I: „Ära vare Gud uti sin höjd!“

Och lif röl för vinden,
Hör ditt ljud sin kos,
Och på friska vinden
Rinner opp en ros.
Alla tro sig ståda
Denna Engel, som,
Att stor fröjd bebåda,
Med till herdar kom.

Nu tystna sång och bön från alla munnar.
Den röde talarn tråder festligt opp
Och ifrån helgedomens tron förkunnar
Att jorden frid och salighet och hepp:
Hvar christen glömmar tidens korta smärta
Och hjerta slutes närmare till hjerta.

Och ute, sen — ses himlen skönt sig smycka
Med höga morgonrodnans purpurbrand,
Och wån åt wån till helgen önskar lycka
Och trycker så förtroligt hand i hand,
Och prisar Gud, och går förundrad hem,
Som fordom herdarne från Bethlehem.

Säljes i Björnstaåls-Bothandel i Stockholm,
för 1 R. W:ko.

U p s a l a 1826,
tryckte hos E. m. Bruzelius.

Jul-ljusen.

1.

I torpstugans stymning satt rdden så blek
Och skrämde sina barnen i Julquällens lek.
De flagade: „Moder! ack, glimmande ljus
Du re'n blifwit tända i Rikemans hus?”

2.

Hos oss endast hwirflande drifworna stå
Mot fönstret, och ludlakan hänga derpå.
Så fladdade du hyddan, när Jor stod på bår,
Och fällde, som nu, oss mång sorgelig tår.

3.

Ej mera han kommer med brånsle om quällen,
Att sprakande Jul-brasan tända på vålln;
I snötäckt grafwen han sofwer allen.
För Rikemans barn dukas Julbordet re'n.

4.

Hvart stola vi gå? Ifrån grinden, som før,
Ej far banar gångstigen fram till vår dörr;
Och himlen är mulen, han ser ej vår nöd.
O moder, o moder, gif småbarnen bröd!

5.

Så flagade barnen, till midnatten klar
Eitt stjernljus till ensliga backstugan bar.
Då sömno de ned i den mörkaste vrå
Och quidde, så ömiskt, på bädden af strå.

6.

På sjuksängen sakta med flugande ljud
 Bad modren en bön till de menlösas Gud:
 „O, Jesus! förglöm inte barnen de små,
 När åter din födelsestimma skall slå.

7.

Dig bådade stjernan på glänsande stig,
 Och konungar kommo att tillbedja dig;
 De buro dig myrrham och rökelseost,
 Och englarna sjöngo i himmelens loft.

8.

Så stod hon. Och hastigt i armodets hus
 Stod himmelska Barnet i herrlighets ljus —
 Två strålande liljor han räckte de små,
 Dem smekte på kinden och talade så:

9.

„Jag bjuder er upp till den stjerniga höjd,
 Att dela den frälsade ossuldens fröjd,
 Kom, följ en, I spåde! mig hem till min Far,
 Ett rike så herrligt för eder han har.

10.

Der leker kring Herran nu englarnas tropp,
 Och tändes upp Jul-ljus i palmernas topp.“
 Då räckte små barnen åt Jesus sin hand:
 Han bar dem i blinken till kärlekens land.

11.

„Hvad Herren mig gifvit, han tagit igen!“
 Sad' Modren till Jesus, de menlösas vän:
 Och ödmjuk i hjertat och fast i sin tro,
 Snart fick hon också dela de älskades ro.

Julottan.

Morgon — o var helsad! Stor är fröjden.
 Solen, månan, himlens stjernor blekna
 För det höga Ewighetens ljus.
 Engla-Koran lofvar Gud i höjden,
 Alfgrundsandarne af håpnad wefna,
 Himlens Herre föds i jordens hus.

Hör hur flockan ljuder
 Med högtidligt dån,
 Och till faddrar bjuder
 Menskor åt Guds son.
 Se hur templet strålar,
 Som är öppnadt re'n,
 Hur det festligt prälar
 Med ett herrligt stän.

Dit wandra skaror utaf frälsta bröder
 Att fira mensklighetens stora fest:
 Hwärt öga tåras och hwart hjerta blöder
 Wid tankan uppå jordens höga gäst,
 Och fosterets barn på knä i fosteret falla,
 Och lofsånger och böner heligt skalla.

Bland dem gå dina warmast upp, o moder!
 Som står der — med små englar wid din sida,
 Små sköna afbilder af dig och Gud.
 Mot dig och dem — hwad äro templets stoder,
 Som knäböja wid helga korsens sida,
 Uti sin marmorhrita Cherubskrud?

Ät! Endast stumma, liflösa och kalla!
 Men i ditt anlet, — andra Magdalena!